

ema elas veel mõne aasta kui lapsehoidja Tallinnas ühe kaupmehe majas, kus laste õnnetu elukaik tal mituford südant waewas ja pisaraid silmi kaswatas, enne kui surm teda, wana, wäsinud ja waene, mulda wiis puhkama.

Willemit ütlefin jutu hakatusel, kuida ta Tallinnas koeamehe teenistust leidnud ja osawa kingsepa tööga kaunist raha kopikaid koku oli pannud, senni kui kindrali herra pärandusest saadud raha intressi peal seisis ja iga aasta rahakogu suuremaks kaswatas. Kaks tütar ja ühe poea, mis abielus temale siginenud, laskis ta koolitada, andis siis poea ühe kaupmehe juure poepoisiks, kus ta veel isa elu ael kaupmehe selliks sai ja üks igapidi kiiduwäärt noor mees oli, kes ei ülekohut ega lustilikult seltsi trahteride peal ei armas, tanud, waid mõistlikult elas ja oma pisukest teenistuse palka häästi kokuhoidis. Willemi noorem tütar sai ühe Salsa tiislarile abikaasaks. Ka seda rõemu-pääwa oli isa silm veel näha saanud, aga mõned kuud peale seda läks ta puhkama. Paar aastat iljemine wiidi ka tema abikaasa muru alla, kadund mehe kõrwa, kellega ta elupäiwil ühelmeelil õnnelikult oli elanud ja nüüd ka oma kaduwat põrmu-keha ühes sängis tulewa õnniku wasta seeki moondas, kus teda algniselt oli wõetud, ja kus waim, kui paelust peasnud liblikas, Isa juure tagasi läks, kes teda üürisest ael kaduwa keha elustuseks siin wangis oli wõdanud. Lapsed olid kema mälestuse kivi wanemate

haua peale lastnud panna, ja leidsid kui wana isekes, kis hakasid jagama, et enam seitse sada rubla hõbedat iga ühele osaks sai. Wanem tütar oli ühe rika mõisniku praua juures toaneitsi tallitust wõtnud. Mõni aasta iljemine leidis Willemi poeg, kui üks õiglane mees igalt poolt nii palju usaldust ja sõbraliku abi, et linna aelwis oma rehnungi peale üht weiket posdi wõis asutada. Semees ja wanem õde andsid wanematest päritud raha tema kätte intressi peale, ja läks wanem õde, et wend veel alles poisimees oli, temale perenaiseks majasse. Lük aega läks weike kaubaajamine igapidi wäga õnnelikult edasi, kõi, mis noor kaupmees etewõtis, sigines tema käes. Seal kosis ta ühe nõuka kodaniku tütre abikaasaks ja hakas naisega saadud kaasarahaga laiemalt kauplema. Tema ostis iga aasta wõera ja oma rahaga palju linu ülesse, mis suuremate kaupmeeste kae läbi laewadega üle mere saadeti. Se lina-kauplemine tõi rohkesti raha sisse, kui pisuke poekaup linna aelwis, sellepärast meie kaupmees Willandi linna enesele teise lina-kauba poe alustas. Kui õiglane, wirt ja osaw mees leidis ta aast aastalt enam sõbru, nii häästi neid, kes kaupa tõiwad, kui neid, kes talwel kõigesuuremal kauplemise ael raha temale laenasid, mis eest ta iga kuus poole rubla saea wealt intressi maksis. Ühel aastal, kus linad wäga rohkest ja hääst olid siginend, ostis meie kaupmees neid igalt poolt otsata palju koku, osalt rahwa käest, osalt teiste weikemate kaupmeestelt, mis enamist kõi Riiga läkitati, kus sel puhul kõige ülem linade hind